

Predica de la Krefeld

(Dumnezeu nu dă unui om slava Sa)

Sâmbătă, 5 martie 1988, ora 19:30

Fr. Frank

Cum am spus deja, suntem recunoscători pentru că ne putem aduna și avem posibilitatea să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu și, în special, pentru faptul că Dumnezeu, până în ziua de azi, a ținut mâinile Sale ocrotitoare peste noi toți și nu ne-a descoperit doar Cuvântul Lui, ci ne-a și păstrat în Cuvântul Lui, astfel încât să nu ne abatem nici la stânga nici la dreapta, ci să rămânem în cadrul Cuvântului lui Dumnezeu.

Fratele F. m-a întrebat în ultima sâmbătă în Salzburg: „Când apare broșura cea nouă? Tu ai anunțat-o de câteva ori”. Eu o spun foarte cinstit, este o prezentare cu caracter de învățătură și este dificilă. Dar nu dificilă în ceea ce mă privește pe mine, Dumnezeu și Biblia – chiar deloc! Acolo nu am niciun fel de problemă. Dar dacă eu mai iau o carte aici și câteva predici, atunci am impresia că într-un loc sau altul trebuie să fie spuse și unele lucruri care, probabil, s-ar putea să nu fie în conformitate totală, în fiecare punct, cu restul predicilor.

Voi știți că și acolo Dumnezeu a condus din claritate în claritate și să explici aceasta oamenilor, este o lucrare aproape fără speranță. Faptul că eu nu sunt un proroc, este deja cunoscut! Toți o știți! Că fratele Branham a fost un proroc - și anume cel mai mare proroc - aceasta o știu cel puțin aceia care știu despre ce este vorba. Iar dacă, după aceea, trebuie să accepti că din punct de vedere al învățaturii, aici un verset biblic și dincolo altul, nu au fost puse în contextul corect, aceasta mă doare pe mine foarte mult. Eu mai bine aș dori să mor, decât să fac o corectură.

Voi puteți să mă înțelegeți în acest punct, căci știți care este atitudinea oamenilor. Ei spun: „O, un moment acum! Cine este acest om, de se înalță peste proroc? Așa ceva nu se poate!” Dar dacă Dumnezeu îmi va da în continuare curaj, așa cum a făcut-o El până acum, atunci

lucrul acesta va fi inevitabil! Eu am o singură obligație: față de Dumnezeu și față de Cuvântul lui Dumnezeu. Și eu știu că până și fratele Branham, dacă ar fi astăzi aici, el ar lua fiecare verset biblic și l-ar pune în acel loc unde îi este și locul.

Eu trebuie să vă dau un exemplu ca să înțelegeți ce vreau să spun. Am în fața mea „Cartea Peceților”. Un singur exemplu din multe, de pe pagina 38, aproximativ la jumătatea paginii: „Vedeți, prorocul din Maleahi 4:5-6, trebuie să restituie credința părinților”. La aceasta spunem cu toții „amin”. „În timpul sfârșitului, va fi o perioadă de necaz. Aici este ceva la care ne vom reîntoarce și anume la ultima jumătate, ultimii trei ani și jumătate din a 70-a săptămână de ani a lui Daniel”. Și la aceasta noi spunem cu toții „amin” și din nou „amin”. Căci aceasta este de sută la sută sfânta Scriptură. Căci după acești trei ani și jumătate ai necazului celui mare, va veni judecata și Dumnezeu Își va institui Împărăția Lui. Aceasta eu v-o pot citi rapid, nu este nicio problemă, din Daniel cap. 7. Aici este scris în vers. 25 despre anticrist. Daniel 7 de la vers. 25: „*El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme*”. Am citit-o cu toții? Așa este scris aici. Și dacă fratele Branham spune că în ultimii trei ani și jumătate din cea de a 70-a săptămâna a lui Daniel are loc necazul mare, aceasta este „da” și „amin”, în concordanță cu Vechiul și Noul Testament.

Pentru claritate, eu citesc mai departe de la vers. 26: „*Apoi va veni judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna. Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!*” Poate fi scris mai clar? După acești trei ani și jumătate de necaz groaznic, anticristului i se va lua stăpânirea și toate stăpânirile și împărățiile acestei lumi vor fi distruse, va veni judecata și va fi instaurată Împărăția de o mie de ani.

Acum, cu mare durere, voi citi mai departe: „Vedeți cât de desăvârșit a fost? După aceea va veni Mesia și va fi jertfit la jumătatea

săptămânii și jertfa zilnică va trebui să fie înlăturată. Apoi mai rămân trei ani și jumătate în care evreilor le va fi predicată învățătura mesianică, pentru că Dumnezeu nu lucrează cu evreii și cu neamurile în același timp”.

Pentru o mai bună înțelegere, trebuie să citesc și de pe pagina 39, aproximativ de la jumătatea paginii: „Aceste șaptezeci de săptămâni au fost stabilite desăvârșit, așa cum a spus-o Daniel”. Acum fiți atenți ce urmează: „Că Mesia va veni și va fi jertfit la jumătatea săptămânii. Isus a lucrat trei ani și jumătate și, la mijlocul săptămânii, deci după trei ani și jumătate, urma să fie ucis. Ultima parte din săptămâna de ani este necazul cel mare. O, aceasta este o lucrare mare!”

Eu știu ce a vrut el să zică și vă voi spune-o fără neînțelegere. Vă citesc, de asemenea, următoarele, din cartea prorocului Daniel și veți recunoaște foarte clar că Mesia va fi ucis după 7 și 62 de ani, adică după 69 de săptămâni de ani în total și nu la mijlocul săptămânii a 70-a. Citesc acum din Daniel 9, de la vers. 26: „*După aceste șaiszeci și două de săptămâni, Unsul va fi stârpit și nu va avea nimic* (sau: „fără a fi vinovat” – n.tr).. *Poporul unui domn care va veni va nimici cetatea și Sfântul Locaș și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; este hotărât că războiul va ține până la sfârșit și împreună cu el și pustuirile*”. Și acum urmează locul la care se referă: „*El va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât*”.

Noi cu toții știm și am citit-o în foarte multe predici ale fratelui Branham, unde el a spus, conform Scripturii: „Antihristul va încheia un legământ cu evreii și îl va rupe la jumătatea timpului. După aceea vor urma cei trei ani și jumătate ai necazului celui mare”. Pentru mine, care a trebuit să preiau această sarcină din partea lui Dumnezeu, ca să ordonez totul, biblic, această situație a devenit foarte grea, fiindcă au fost făcute diferite afirmații; dar acestea nu pot să rămână diferite. Dacă este scris aici: „*El va face un legământ trainic cu mulți*”, atunci nu există două posibilități, ci doar una! Atunci, acest verset biblic nu poate fi folosit o dată pentru Hristos și a doua oară pentru anticrist. O situație o exclude pe cealaltă. Puteți înțelege aceasta? Atunci, pentru cine a fost scris acest verset

biblic? Și vedeți cât de grea este situația! Dacă eu devin tot mai nervos și mai nerăbdător, atunci există câteva motive. De aceea, vă cer foarte sincer: rugați-vă pentru mine, amintiți-mă în rugăciunile voastre profunde.

Dacă eu am ceva adânc în sufletul meu, atunci este ca eu să-I fac dreptate lui Dumnezeu, cu o vestire care să rezista înaintea Lui până în veșnicie. V-am spus în mărturia mea: când mi-am dedicat viața Domnului, eu L-am rugat să mă păzească astfel ca eu să predic doar ceea ce rezista înaintea Lui. Acesta a fost unul din cele trei lucruri pe care i le-am spus Domnului la pocăința mea. Eu I-am jurat să Îi rămân credincios și să vestesc Cuvântul Lui. Până astăzi El a fost îndurător și eu cred că va rămâne așa până la sfârșit.

Eu doresc ca nimeni să nu vadă căzând vreo o umbră pe slujba infailibilă a fratelui Branham, prin care s-a descoperit, ca ultim semn, semnul lui Mesia, pe platformă, într-un mod vizibil pentru sute de mii de oameni. Și astăzi se mai poate reauzi de pe benzile de magnetofon. El a putut să spună: „Vreau să-mi spuneți dacă, vreodată, o descoperire pe care mi-a dat-o Dumnezeu nu s-a împlinit”. Dar întotdeauna totul s-a împlinit de sută la sută.

Dar din punctul de vedere al așezării lucrurilor de învățătură, cum am spus mai înainte, uneori era într-un fel, alte ori într-altul. Și atunci nouă, care trebuie să ordonăm totul, ne vine greu să o facem în modul corect și în niciun caz nu desconsiderăm slujba puternică și ceea ce a făcut Dumnezeu. Eu o sper că aceste observații nu mi-au făcut rău nici mie și nici altora. Din contră, ar trebui ne ajute să primim claritatea și în acest punct. Noi nu venim doar și spunem: „Prorocul a zis, prorocul a zis”. De asemenea, eu nu doresc ca cineva să spună, după aceea: „Fratele Frank a zis, fratele Frank a zis”. De fiecare dată trebuie să putem spune: „Este scris!” De fiecare dată trebuie să putem spune: „Aceasta este ceea ce spune Dumnezeu în Cuvântul Lui”. Nu trebuie să fim în stare doar să o spunem, ci trebuie să punem la locul lor versetele biblice care formează o unitate. Atunci avem un tablou desăvârșit.

Că noi trăim în timpul sfârșitului, o știm cu toții. Nu cred că există o singură persoană în mijlocul nostru și în alte locuri în lume care să nu știe că în scurt timp se va întâmpla ceva. Noi suntem pe deplin conștienți de acest fapt.

Înainte de a mă referi la aspectul politic, doresc să citesc din Daniel 2:28: „*Dar este în ceruri un Dumnezeu care descoperă tainele și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă*”. Voi cu toții știți, dacă vreți să citiți mai departe, el a văzut acel chip imens și a văzut cum s-a deprins, deodată, o piatră din munte, fără ajutorul vreunei mâini omenești. După aceea putem să citim în ultima parte din vers. 35: „*piatra care sfărâmasese chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul*”. Aici nu putem intra în detalii. Noi știm cine este Piatra care s-a desprins din Munte și știm că atunci când va veni desăvârșirea, atunci El, Care a ieșit din Dumnezeu, va fi din nou totul în toți (1 Cor. 15:28); după ce va veni desăvârșirea.

Dar ce mă mișcă astăzi, sunt câteva lucruri care au loc în zilele acestea. Cu toții am văzut și am citit ziarele. Fratele Russ a spus mai devreme, înaintea știrilor... eu nu am avut timp să le ascult azi, dar în fiecare zi poți auzi ceva. Am aici un extras din ziarul vest german de luna trecută, 29 februarie (1988). Aici este scris sub titlul: „*Monedă pentru Europa*”. Eu citesc lucrul acesta cu un scop anume, despre care vom vorbi în curând. „*Desprinderea din dependența de dolarul american*”. Citesc: „*Hans Dietrich Genscher a finalizat un memorandum personal pentru crearea unei zone monetare europene cu o bancă centrală europeană. Acesta este trimis, acum, la toți politicienii interesați din țara noastră și din străinătate. Genscher îl descrie, explicit, ca o bază de discuții. În memorandum el susține pregătiri accelerate. Spre exemplu, Consiliul european al președinților de state și guverne urmează să mandateze deja cinci sau șapte oameni pregătiți, care să elaboreze un statut pentru Banca Centrală, în decursul unui an, începând cu vara aceasta, la Hanovra*”. „*De ce a citit-o acum?*”, poate că se întrebă unii, dând din cap.

Noi am înțeles pe deplin că ultima putere mondială, pe care va călări puterea religioasă și va ține frâiele în mâinile ei, este aici vechiul imperiu roman. Cine nu știe aceasta, nu cunoaște istoria sau n-a citit

Biblia. Fiara cu șapte capete și zece coarne... Și este pur și simplu împinsă înainte, atât de repede. Și de ce? Ne punem această întrebare. De ce trebuia să fie micșorată valoarea unei valute mondiale, așa cum este dolarul? Toate țările din lume cumpără și vând cu dolari. De ce trebuia ca acesta să se clatine? Numai pentru a putea fi accelerată și forțată constituirea acestei ultime puteri mondiale (UE), fiindcă timpul aleargă și graba este porunca zilei.

Eu nu doresc să fac politică aici – Doamne ferește - dar dacă noi ca și cetățeni germani, auzim că Germania a cheltuit peste șase miliarde de mărci germane pentru a sprijini dolarul, din nou... și totuși, acesta se prăbușește. Noi, plătitorii de taxe, am suportat costul acesta de peste șase miliarde de mărci germane. De ce este făcut? Trebuia să fie făcut fiindcă această uniune europeană încă nu este la nivelul la care să preia conducerea mondială. Mai întâi este vorba de preluarea conducerii europene, apoi a celei mondiale. Și toate acestea au fost un motiv suficient, cum a spus-o și Mitterrand în Aachen: „Acum trebuie să acționăm. Acum Europa trebuie să devină o putere, una foarte deosebită”.

Nu mă întrebați de ce citesc sau spun aceste lucruri. Un lucru știu: noi trebuie să fim atenți și la dezvoltările politice. Nu putem să umblăm prin lume ca și când nu s-ar întâmpla nimic în jurul nostru. Căci și pentru aceasta avem suficientă profetie biblică. Și dacă oamenii, în trecut, nu au știut ce să facă cu imaginile descrise, de exemplu, în Apocalipsa 17, eu nu sunt supărat pe nimeni. Încă nu era timpul. Iar noi n-avem niciun motiv să devenim încrezuți sau aroganți, dar haidem să fim cinstiți: dacă un om din lumea aceasta citește în Apoc. 17: „*Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, și avea șapte capete și zece coarne. Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare*” și așa mai departe... Da, atunci te întrebi așa cum a întrebat și acel bărbat în Helsinki, când s-a vorbit acolo despre antihrist și cineva i-a spus: „Este acel bărbat din Vatican!” Atunci acela a spus, oftând: „Cum poate acest bărbat bătrân să se urce pe un cal și să călărească? La urma urmei antihristul trebuie să călărească pe un cal”. Închipiți-vă! Așa poți să

înțelegi lucrurile din punct de vedere pământesc, deși înțelesul lor este unul spiritual!

Eu cred că Dumnezeu ne-a dat har, mai ales prin deschiderea pecetilor, ca să recunoaștem lucrurile și să știm cât de târziu este ceasul lumii. Eu nu știu dacă a mai rămas un an, o săptămână, sau doi-trei ani sau trei luni. Eu nu o știu și nici chiar un proroc nu ar ști-o; și chiar dacă Domnul nostru ar fi fost aici, în trupul de carne, atunci și El, ca Fiul omului, ar trebui să spună: „Doar Tatăl din cer o știe” (Mat. 24:36). În umanitatea Sa, nici El nu a știut-o. Dar noi o vedem din evenimentele care au loc, cum se dezvoltă lucrurile în direcția aceasta.

Nu ați văzut cum Israelul este izolat complet, rămânând singur? N-am citit-o noi din cartea prorocului Zaharia, că la sfârșit Domnul va face Ierusalimul o piatră grea pentru toate popoarele? Zaharia 12:3: *„În ziua aceea, voi face din Ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele. Toți cei ce o vor ridica, vor fi vătămați și toate neamurile pământului se vor strânge împotriva lui”*. Ei cu toții pot să-și pună laolaltă puterea lor ca să ridice această piatră mică, această piatră grea și totuși o vor scăpa din mâini. Va fi prea grea pentru ei. Le va scăpa! Vor fi vătămați și nimic mai mult! Căci astfel este scris aici: *„...o piatră grea pentru toate popoarele. Toți cei ce o vor ridica, vor fi vătămați și toate neamurile pământului se vor strânge împotriva lui”*. Deci indiferent cine o va face, să fie atent ce va face.

Eu a trebuit să mă gândesc la aceasta când am privit aceste lucruri: de ce țara noastră (Germania) trebuie să joace un asemenea rol important, de locomotivă? Apoi mi-am adus aminte că odată am văzut în biroul primarului o grămadă mare de bani, în 1948, atunci când marca Reichului (imperiul german – n.tr.) urma să fie distrusă. În felul acesta noi strângeam banii. Mie mi s-a permis să merg singur... Eu am văzut acea grămadă uriașă de bani. Fiecare a primit o recompensă. Pe prima bancnotă de cinci mărci, din anul 1948, era tipărită o curvă care călărea o fiară.

Sunt unele lucruri la care nu poți să nu te gândești! Trebuie să te gândești la ele! Acea țară pe care Dumnezeu a folosit-o pentru Reformă,

este acum folosită ca să vindece rana, ca să anuleze totul și... „Noi cu toții suntem frați și surori” și așa mai departe.

Dar mulțumiri lui Dumnezeu că mai există oameni care nu au îngenunchiat în fața lui Baal! Încă mai există niște oameni ca Șadrac, Meșac și Abed-Nego; mai există oameni care cred că Dumnezeul Cel viu din cer poate să descopere tainele pe acest pământ, le-a și descoperit și le va descoperi, în continuare. Noi nu trăim în întuneric, ci putem umbla în lumină.

Dar fiindcă am vorbit despre această temă, eu doresc să vă rog pe toți, din toată inima, ca nimeni dintre noi să nu gândească despre sine mai mult decât se cuvine. Noi vedem, iarăși și iarăși, că oamenii vor să înalțe pe cineva. Așa ceva nu se poate! Eu voi face tot ce este în puterea mea și a lui Dumnezeu, ca să evit lucrul acesta. Eu nu doresc să trăiesc o repetare a lucrurilor care s-au întâmplat cu fratele Branham, când oamenii i s-au închinat și așa mai departe. Eu am făcut destule lucruri pentru care ar trebui să răspund. Și toți ar trebui să știe că eu sunt un om iertat și nimic mai mult. Ar mai fi multe de spus, mai ales în zona vorbitorilor de limba franceză, dar voi păstra lucrurile pentru Bruxelles, ca să le spun acolo.

Dar TOTUȘI doresc să vă arăt câteva lucruri astăzi, din sfintele Scripturi, ca voi să știți că până și în mijlocul ascultătorilor lui Isus, au existat niște oameni care, deodată, au spus ceva ce nu era corect. Și acest

lucru nu poate fi evitat. Nici chiar Domnul nostru n-a putut preveni acest lucru. Nici Pavel și care au mai fost acolo – Barnaba... când au avut loc mari semne și minuni și preotul lui Jupiter a vrut să jertfească înaintea cetății. Noroadele și-au ridicat glasul și au zis: „*Zei s-au coborât la noi în chip omenesc*”. Și ce a făcut Pavel? „...și-au rupt hainele, au sărit în mijlocul norodului și au strigat: «*Oamenilor, de ce faceți lucrul acesta? Și noi suntem oameni de aceeași fire cu voi*»” (Fapte 14:11-15).

Nu este permis să se facă idolatrie în Casa lui Dumnezeu! Înainte de a se întâmpla așa ceva, mai bine ca Dumnezeu să mă ia!

Și vă voi arăta lucrul acesta, din istorisirea de aici: de exemplu, când Petru a venit în casa lui Corneliu. Dar, vă rog, aceștia erau niște Neamuri și știți ce s-a întâmplat acolo: ceva foarte rău. Faptele apostolilor 10:25: „*Când era să intre Petru, Corneliu, care-i ieșise înainte, s-a aruncat la picioarele lui și i s-a închinat*”. Ați citit-o cu toții? Citesc mai departe: „*Dar Petru l-a ridicat și a zis: «Scoală-te, și eu sunt om!»*” Acest verset biblic ar putea să-i fie trimis așa numitului „urmaș al lui Petru”, din Roma, fără glumă. Căci dacă el i-ar fi ridicat, deja, pe toți aceia care au îngenunchiat în fața lui și i s-au închinat, ar avea spatele dislocat! Aici, Petru, pe loc – pe loc! – l-a ridicat pe acest om și a zis: „Destul! Nu așa se face!”

Același lucru trebuie să-l facem și noi. Și se poate întâmpla ca râvna Domnului să vină peste noi și mânia să ne apuce. Noi nu ne putem permite să îi dăm prilej dușmanului. El vine întotdeauna într-un mod evlavios și va fi pios. El vine și spune: „El este un rob al Domnului!” Dar chiar și un rob al Domnului nu are niciun drept la o poziție specială. Slujbele sunt diferite, dar noi, cu toții, suntem doar copii ai lui Dumnezeu, fii și fiice ale Lui și nimic mai mult.

Acest verset biblic mi-a plăcut într-un mod deosebit: „*Dar Petru l-a ridicat și a zis: «Scoală-te, și eu sunt om!»*” El nu a spus doar: „Scoală-te!”, ci l-a ridicat. Eu pot doar să mi-l închipui pe Petru, așa cum îl cunoaștem noi pe el din sfânta Scriptură, precis l-a apucat de haină și a spus: „Te rog, ridică-te!”

Același lucru dorim să îl facem și noi. Și chiar dacă trebuie să apucăm de haină pe un prieten bun sau pe un frate, o facem bucuroși, nu cu dușmănie, ci ca să ajutăm.

Mi-am notat și alte versete care mi-au plăcut mult. Unele au fost cu privire la acea femeie care a rostit acea fericire. Este scris în Luca 11:27. A fost o fericire foarte ciudată, V-o citesc acum: „*Pe când spunea Isus aceste vorbe, o femeie din norod și-a ridicat glasul și a zis: «Ferice de pântecele care Te-a purtat și de țâțele pe care le-ai supt!»*” Iar El a muștrat și în cazul acesta: „*Ferice mai degrabă de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc!*”

Noi, cu siguranță, nu credem într-un „pânțec fericit” sau „sâni fericiți”, ci credem în harul binecuvântat al Domnului nostru Isus Hristos. „Fericit pânțec, fericiți sâni”. Dar Domnul i-a spus ca să tacă. Poate că atunci când Pavel a scris în 1 Corinteni 14, ca femeile să tacă în Adunare, - nu este vorba despre surorile cuviincioase - ci despre acest fel de femei, poate că la acestea s-a gândit Pavel când a zis ca ele să tacă și să întrebe acasă, pe bărbații lor, dacă nu au înțeles ceva. Întotdeauna au existat oameni - fie bărbați sau femei – pe care i-a apucat un anumit duh și după aceea ei au spus sau au făcut ceea ce s-au simțit îndemnați.

O citesc încă o dată. „*Pe când spunea Isus aceste vorbe, o femeie din norod și-a ridicat glasul și a zis: «Ferice de pântecele care Te-a purtat și de țâțele pe care le-ai supt!»*” Există mulți, în zilele noastre, care se roagă la „Fericita Fecioară”. Dar nu cu noi, nu cu mine. Pentru noi este valabil doar Cuvântul lui Dumnezeu. Și aici Domnul a spus: „*Ferice mai degrabă de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc!*”

Ce a zis Petru în prima lui predică când a fost întrebat: „Ce să facem ca să fim fericiți?” „*Pocăiți-vă!*” (Fapte 2:37-38). Acolo n-au fost discuții despre pânțec sau despre sâni, ci s-a vorbit despre Domnul! „*Nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți*” (Fapte 4:12). Ce a zis Pavel când a predicat temnicerului: „*Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta*” (Fapte 16:30-31). Și ce a zis prorocul Ioel? „*Atunci oricine va chema Numele Domnului va*

fi mântuit” (Ioel 2: 32a). Și aici, din mulțime apare o femeie care strigă: „*Ferice de pântecele care Te-a purtat*”. Uitați ce a spus femeia și credeți ce a spus Domnul: „*Ferice mai degrabă de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc!*”

Este atât de frumos dacă putem citi Biblia în acest mod. Aici avem totul scris. Este scris ce a spus diavolul, ce a zis șarpele, ce au zis fariseii, avem multe scrise în Biblie. Iar când citim, este bine dacă deosebim cine a spus, ce a spus, ca să știm din ce sursă vine totul.

Vă voi citi în ce constă o fericire vorbită prin Duhul, în adevăr. Luca 1:45: „*Ferice de aceea care a crezut; pentru că lucrurile care i-au fost spuse din partea Domnului se vor împlini*”. „*Ferice de aceea care a crezut!*” „*Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea!*” (Apoc. 1:3; 22:7). Există oameni fericiți, dar uitați pântecele și sânii.

Vedeți, acest duh religios, duhul idolatriei, întotdeauna a fost în oameni. O puteți observa în tot Vechiul Testament. Moise a ridicat șarpele, conform cu voia lui Dumnezeu, toți cei care s-au uitat spre el au fost vindecați (Num. 21: 8-9). Dar după aceea ei i-au adus jertfe, numindu-l Nehuștan. Mai târziu a venit un rob al lui Dumnezeu pe nume Ezechia. Prima faptă pe care a făcut-o el a fost, probabil, că a spart șarpele acela și l-a făcut praf (2 Împ. 18:4). Dumnezeu a avut întotdeauna oameni care au vindecat apostazia, care pur și simplu au nimicit acest duh al idolatriei.

Moise a fost patruzeci de zile pe munte și poporul vine la Aron și spune: „*Fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră; căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut!*” (Exod 32:1). De obicei oamenii țin de bani și de aur cum ține diavolul de sufletele oamenilor, iar acolo, ca și când ar fi fost Crăciun, ei și-au golit portofelele și și-au dat verigile, cerceii – totul. Și ce s-a întâmplat? Deodată a apărut un vițel, frumos – imediat a apărut! „*Israele! iată dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului*” (Exod 32:1-4). Închipuiți-vă!

Noi dăm din cap. Dar cum e când astfel de lucruri se furișează în mijlocul nostru? Atunci nu mai dăm din cap, ci lucrul acesta cade în inimile noastre și trebuie să mergem la rădăcina problemei. Altfel nu merge!

Deci cine este fericit: „*Ferice de aceea care a crezut*”. Credința ne face fericiți! Credința salvează! Și noi suntem convinși că Domnul are oameni, în aceste zile, care au Duhul lui Dumnezeu și care nu vor fi amăgiți de un duh oarecare, evlavios, dar apostat și religios. Și este scris: „*Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului... Mă va proslăvi*” - nu pe un om (Ioan 16:14-15). Dumnezeu spune: „*slava Mea n-o voi da altuia!*” (Isa. 42:8).

Eu mai am multe lucruri de scris și sunt foarte neliniștit în privința scrierii lor, dar Dumnezeu nu dă slava Lui altuia. Nu mă tem pentru viața mea, dar va fi o catastrofă dacă unele lucruri trebuie tipărite. Dar fiindcă trăim în aceste ultime zile, lucrul acesta trebuie să se întâmple așa cum s-a întâmplat cu Samson. Trebuie ca să apuci doi stâlpi și să spui: „Doamne, încă o dată! Încă o dată! Proslăvește Numele Tău încă o dată!” (Jud. 16:26-28). Și în această legătură, trebuie să fie dărâmate multe.

Citim din Luca 1:46. Aici este scris minunat: „*Și Maria a zis: «Sufletul meu mărește pe Domnul și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu, pentru că a privit spre starea smerită a roabei Sale. Căci iată că de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericită»*”. Pe ea, nu pântecele, nu sânii. De ce? „*Pentru că Cel Atotputernic a făcut lucruri mari pentru mine. Numele Lui este sfânt*”.

Noi cu toții, care credem, vom fi fericiți, mântuiți. Iar mântuirea nu începe în cer, ci ea începe deja aici, pe acest pământ. Și legăturile sunt foarte clare: făgăduința, credința, împlinirea, a fi de acord cu Dumnezeu, ca să avem parte de tot ceea ce face El. „*Ferice de aceea care a crezut*”. Acesta contează! Cine nu crede, va fi pierdut. Voi puteți să o citiți în trimiterea misionară. Acolo este scris foarte clar: „*Cine va crede și va fi botezat, va fi mântuit; cine nu va crede, va fi osândit*” (Mar. 16:16). Deci mântuirea există doar prin credința în Isus Hristos, Domnul nostru.

Doresc să mai fac încă un pas. Dacă cineva spune altuia: „Doar dacă tu crezi că William Branham este împlinirea din Mal. 4:5-6, dacă nu, atunci să știi că...”. Lucrul acesta este absolut greșit! Este total pe dos! Credința nu începe cu slujba unui rob al lui Dumnezeu, ci cu credința în Isus Hristos, Domnul nostru, cu vestirea Evangheliei a lui Isus Hristos Cel răstignit. Și după aceea vine învățătura, îndrumările, vine introducerea în tainele lui Dumnezeu. Dar astăzi s-a ajuns ca oamenii să spună că „mântuirea este în mesaj”. Nu poți să spui aceasta tuturor! Dar aceia care susțin că „timpul harului a trecut și Sângele nu mai este pe tronul harului”, spun că [mântuirea] este acum în cele șapte tunete”. Noi nu dorim să ne înălțăm, dar totuși este scris că: „*Hristos a venit ca Mare Preot ... și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său*” (Evr. 9:11-12) atât timp „până va intra și ultimul” (Rom. 11:25, 2 Pet. 3:9) și toată Adunarea își trăiește desăvârșirea (Efes. 5:27); atât timp rămâne El mare Preot și rămâne Mijlocitor (1 Ioan 2:1) pe tronul harului. Abia după aceea tronul de har devine tron de judecată. Atunci, desigur, vor veni multe lucruri peste pământ.

Ce durere este în noi, când vedem ce pagube lasă aceste duhuri rele în urma lor! Deseori ai impresia că oamenii își pierd chiar și mintea. Un om care umblă cu Dumnezeu, acela va fi cumpătat și lucid. El va vesti Cuvântul Domnului astfel încât să fie în concordanță cu toți prorocii și cu toți apostolii. Sunteți de acord cu lucrul acesta? Nu poate fi altfel! Dacă cineva îmi spune: „Dar voi nu mergeți destul de departe”. Dacă noi mergem atât de departe cât merge Dumnezeu, atunci mergem suficient de departe și doar atât de departe vrem noi să mergem. Noi înaintăm cu Dumnezeu și putem mărturisi, aici, că El într-adevăr ne-a condus din adevăr în adevăr și din claritate în claritate. Voi mai reveni la acest punct.

În Luca 4, Domnul nostru a citit Cuvântul din Isaia 61 și după aceea a zis: „*Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit*”. Ce s-ar fi întâmplat dacă, deodată, ucenicii ar fi alergat și ar fi spus pretutindeni: „Ia fiți atenți aici: dacă voi nu credeți că aceasta este acum așa și pe dincolo....”. Acolo nu a fost doar un singur verset biblic, ci trebuiau să se îplinească multe versete. Dar și mai important

în această legătură este ceea ce este scris în Fapte 13. Citim aici începând cu vers. 47: „*Căci așa ne-a poruncit Domnul: «Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului»*”. Închipuiți-vă dacă ar fi fost acolo unii frați - cum sunt unii acum care merg din adunare în adunare - și ar fi zis: „Pavel a zis așa prin descoperire: «Acum este Lumina pentru neamuri» și el a devenit mântuire până la marginile pământului”. Ce s-ar fi întâmplat, ce-ar fi ieșit? Totul trebuie să fie pus la locul lui, în contextul corect și după aceea să nu călărim doar pe un subiect, ci să continuăm drumul cu Domnul.

Când mă gândesc la toate făgăduințele care s-au împlinit în viața lui Isus Hristos, Domnul nostru: Ps. 22, Isa. 53, Zaharia 9 - există atâtea versete biblice. Noi nu ne oprim la una singură, ci mergem mai departe. Se produce o catastrofă dacă te oprești doar la un verset biblic și îl călărești; atunci provoci o pagubă care nu se mai poate repara, chiar dacă ai intenții bune și nu înțelegi ce se petrece.

Este un lucru serios ce a devenit acest pasaj biblic și mă întristează profund, mă rupe în bucăți - Matei 24:45, voi toți cunoașteți textul. Doresc să îl citesc fiindcă este scris în Scriptură: „*Care este deci robul credincios și înțelept pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale*”. Dacă spun că eu cred că aceasta se împlinește acum, atunci eu am dreptate sută la sută. Dar dacă cineva merge și spune: „Da, în regulă, fratele Frank...” și apoi începe cu prelucrarea lui și sunt puse acolo niște condiții, lucrul acesta este fanaticism! Așa ceva este greșit. Acesta nu este Duhul lui Dumnezeu.

Dacă noi trăim într-un astfel de timp în care toate tainele au fost descoperite de la Geneza 1 până la Apocalipsa 22 și dacă Dumnezeu ne-a dăruit, într-adevăr, o măsură așa de mare și dorește să dea hrană poporului Său, bine, noi suntem aici și ne bucurăm să o facem. Dacă nu am face-o, cine ar face-o? Și atunci ar fi vai de noi! Dar să faci din aceasta un motiv de ceartă, sau un subiect pe care să-l tot subliniezi, atunci lucrul acesta este o nebunie. Nu se poate! Aceste versete trebuie lăsat așa cum sunt și restul versetelor biblice.

Voi știți foarte bine! Iar eu am observat-o, în trecut, în cazul fratelui Branham. Ei au spus, simplu, în predică: „Credeți voi că el a fost Maleahi 4 și așa mai departe?” În Biblia engleză sunt patru capitole în Maleahi. Și atunci a ieșit ca dintr-o mitralieră! Și închipuiți-vă, dacă aceasta se repetă acum din nou, ce catastrofă ar fi!

Haidem să lășăm Cuvântul lui Dumnezeu acolo unde este scris, fiecare în domeniul lui. Dacă n-aș fi un rob al lui Dumnezeu, n-aș avea dreptul să stau aici! Dacă nu mi-ar fi fost dată hrană, n-aș putea ca să o împart. Iar dacă Dumnezeu a dat toate bunurile Sale, atunci suntem mulțumitori fiindcă Dumnezeu ni le-a pus-o la dispoziție. Dar nu să facem nu știu ce din aceasta, încât oamenii să se poticnească, ci să ne bucurăm de ea, s-o primim, să-I mulțumim lui Dumnezeu fiindcă a fost rânduie așa.

Aici eu încă mă mai pot reține puțin, fiindcă practicile acestea încă nu prea se întâmplă la noi. Cel puțin așa sper... Dar duhurile nu se opresc niciodată la granițe, ci merg pretutindeni, n-au nevoie de pașaport. Sunt pretutindeni... Astfel, noi trebuie să prevenim totul, astfel încât să nu se întâmple nimic din ce nu Îi este plăcut lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu dă slava Sa nimănui. El nu dorește nici ca noi să călărim pe unele versete. Noi credem din toată inima că William Branham a fost îngerul al șaptelea al Adunării, el a fost un om al lui Dumnezeu. Dar închipuiți-vă, dacă eu aș merge undeva, într-o biserică sau într-o adunare și aș spune: „Iată, el este cutare și cutare, o primiți sau nu o primiți?” Ce s-ar întâmpla? Dumnezeu să ne dăruiască înțelepciunea necesară în toate situațiile, să ne dăruiască răbdarea necesară și o privire generală; și o inimă plină de dragoste. Dar să ne ferim să acceptăm ca vreun un duh să vină peste noi și să-L mute pe Hristos din centru! Dacă o învățătură, un proroc, orice este pus în centrul atenției, nu mai este corect!

O știm, s-a întâmplat cu Mohamed, s-a întâmplat peste tot, dar întrebarea este dacă noi o vedem acum și în mijlocul nostru. Frați și surori, acesta este cazul! Noi avem o privire generală peste toată lumea, dar numai pe noi nu ne vedem, ca să recunoaștem corect situația noastră!

Și apoi să rămânem cumpătați, să mergem mai departe, să mulțumim Domnului și să încadrăm corect fiecare verset din sfântă Scriptură. Aceasta să ne fie dăruită prin harul Său, până la sfârșit.

Mie nu îmi este rușine de Evanghelia lui Isus Hristos. Mie nu îmi este rușine nici de un Pavel și nici de un Petru, dar eu văd ce au făcut ei. Și eu vă spun ce a făcut și fratele Branham când ei au vrut să facă din el Domnul Isus și chiar au început să boteze în numele lui: el a refuzat să mai predice și a spus: „Nu voi mai predica nicio predică, dacă această practică nu încetează”. Imediat după aceea a ținut o predică ce nu a fost publicată despre șarpele pe care el l-a împușcat, dar nu l-a omorât de tot și care, după aceea, s-a retras în ape. În orice caz, el a spus, după aceea: „În douăzeci și patru de ore, problema s-a rezolvat”. Și a putut să predice din nou.

Dragii mei, noi dorim să fim atenți, în cadrul tuturor limbilor, popoarelor și în toate națiunile, ca nu un om să devină un punct din cauza căruia duhurile să se despartă, ci Isus Hristos, Domnul nostru și Cuvântul lui Dumnezeu să fie propovăduit total, în întregime. Numai atunci suntem pe calea corectă, altfel încă mai are loc înălțarea unui om și poate, în noi mai există duhul idolatriei.

William Branham a făcut ceea ce au făcut și Pavel și Petru, cum am citit. Barnaba și Pavel și-au rupt hainele strigând: „Noi suntem oameni ca și voi”. Petru sare și îl apucă pe Corneliu ca să-l ridice și îi spune: „Scoală-te, și eu sunt doar un om”. Cu toții suntem doar oameni și faptul că am primit harul lui Dumnezeu și înțelegerea planului Său, ar trebui să ne bucure. Dar aceasta să ne și conducă să ne închinăm în Duh și în adevăr, lui Dumnezeu. Căci noi vom cunoaște adevărul, adevărul ne va elibera și atunci ne putem închina lui Dumnezeu în Duh și în adevăr.

Închei cu întâmplarea din timpul lui Moise. Când Moise s-a coborât cu tablele în mână și a auzit strigăte de bucurie, cântări și muzică, dansuri – părea o trezire minunată. Și astăzi există dansuri în mijlocul oamenilor, acolo unde, uneori, tună. Dar ce a făcut Moise? Mânia sfântă l-a apucat și întâi a distrus tablele, căci în primul rând, în prima poruncă era scris: „*Eu sunt Domnul Dumnezeuul... Să nu ai alți dumnezei afară de*

Mine” (Exod 20:2-3). Și Moise coboară cu aceste porunci și vede că tocmai prima poruncă este încălcată în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Ce să facă el? El a sfărâmat aceste table, dar după aceea vine ciocanul și el a distrus acest vițelul de aur (Exod 32:19-20).

Noi lășăm Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este, dar acest Cuvânt să devină ciocanul care să sfărâme tot ce nu vine de la Dumnezeu. Sunteți de acord cu aceasta?

În seara aceasta a fost pe inima mea să vă rog pe toți să ne rugăm mai profund și cu mai multă credincioșie decât până acum, să devenim o adunare care se roagă, nu doar un loc în care se predică, ci cu adevărat, un loc de rugăciune. Și eu am gândit în sinea mea, că dacă noi am putea să ajungem să avem o adunare de rugăciune și, cu adevărat, oameni ai lui Dumnezeu să ridice mâini sfinte, fără teamă și fără îndoială și să aducă toată lucrarea în fața lui Dumnezeu și să credem și să ne rugăm cu toții, împreună, atunci cu siguranță că trebuie să se suie totul la tronul lui Dumnezeu și Domnul va răspunde.

Haideți ca aceasta să fie o dorință profundă în inimile noastre ale tuturor, ca lucrarea să decurgă bine în Împărăția lui Dumnezeu și noi să oprim pe oricine ar face pagube aici, cum a fost cazul acelei femei de atunci: „Fericit de pântecele care Te-a purtat și de sânii” și așa mai departe. Dar El a zis: „Ferice mai degrabă de cei ce aud Cuvântul lui Dumnezeu și îl păzesc”. Iar noi putem să facem parte dintre aceștia, prin har. „Fericit de cel care citește și ascultă cuvintele prorociei scrise în această Carte”. Aceștia sunt fericiți, nu dacă un om spune că cineva este fericit și spune unele lucruri ciudate, ci acela care a primit mântuirea din partea fericitului Dumnezeu, prin credința în Isus Hristos, Domnul nostru.

O, de ar fi în mijlocul nostru o rugăciune așa de curată care se suie la tronul lui Dumnezeu, o rugăciune lucrată prin Duhul, pe baza Cuvântului și pe baza harului pe care ni l-a dăruit Dumnezeu! Sângele Mielului să ne curețe pe toți, să ne ierte toată vina, să repare toată pagubă și noi, printr-o credință tare, să ne apropiem de tronul harului. Și să nu ne uităm de sus în jos la ceilalți și să spunem: „Da, ei fac așa și pe dincolo”

ci să spunem „Doamne, păzește-ne și ajută-i pe toți cei care se lasă ajutați, ai milă de poporul Tău”.

În Cuvântul de introducere am citit aceste cuvinte minunate, cred că a fost psalmul 90:13: „*Întoarce-Te, Doamne! Până când zăbovești? Ai milă de robii Tăi! Satură-ne în fiecare dimineață de bunătatea Ta, și toată viața noastră ne vom bucura și ne vom înveseli*”. Ar fi pur și simplu minunat dacă aș putea auzi aceasta tare, ca Domnul să mi-o confirme, să avem tot atâția ani de binecuvântare câți ani de suferință am avut. Acesta ar fi un lucru foarte frumos.

Facă-se voia lui Dumnezeu pe pământ ca și în cer! Vie Împărăția Lui, Numele Lui să fie sfințit! Și Cuvântul Lui descoperit să fie vestit într-un mod echilibrat până la marginile pământului, astfel încât toți să ajungem la sfârșit și Domnul să-i ia Acasă pe toți ai Lui. Lăudat și slăvit să fie Numele Lui cel sfânt și scump. Amin. Haideți să ne ridicăm și să ne rugăm. Poate cântăm și cântarea „Așa cum sunt”.

Tată ceresc, avem aici Cuvântul Tău, Biblia, în mâinile noastre și purtăm Cuvântul Tău în inimile noastre. Tu ni Te-ai descoperit, Tu ne-ai dăruit Cuvântul Tău și ne-ai descoperit Cuvântul Tău prin Duhul Tău, Tu ne-ai condus în tainele cele mai profunde. Tu ai dăruit poporului Tău o mană proaspătă din locul Preasfânt, o hrană prețioasă, în acest timp, cum nu a mai fost mai înainte. Doamne, Îți mulțumim fiindcă această hrană este în stoc și noi o putem împărți și ne hrănim cu aceste bucate bune ale Dumnezeului nostru.

Credincios Domn, Îți mulțumim pentru toate, dar unui lucru am dori să ne împotrivim, în Numele Tău: oricărei înălțări omenești, întregii idolatrii. Și dorim să Te vedem doar pe Tine slăvit în mijlocul nostru. Proslăvește-ți Numele Tău! Și astăzi Tu ne strigi: „L-am proslăvit și Îl voi proslăvi din nou!” (Ioan 12:28).

Iubite Domn, cu o inimă sinceră, eu Îți mulțumesc pentru slujba prorocului și robului Tău, fratele Branham. Și el a fost doar un om. Noi Îți mulțumim fiindcă Tu ești Dumnezeu și duci totul la sfârșit într-un mod minunat. Ție Îți aducem rugăciunile noastre, pe Tine Te lăudăm și Te proslăvim. Aleluia! Aleluia! Aleluia! Laudă și slavă-Ți fie aduse Ție

Dumnezeul Celui viu! Salvă Îți aducem doar Ție, nu vreunui Petru sau vreunui Pavel, lui Moise sau vreunui alt rob al lui Dumnezeu. Tu i-ai chemat pe toți. Ei au făcut ce le-ai spus tu să facă și aceasta a fost o binecuvântare pentru noi. De aceea, fiindcă toate au plecat de la Tine, se vor întoarce la Tine. Și Cuvântul pe care l-ai trimis, nu se va întoarce fără rod, ci va împlini scopul pentru care Tu l-ai trimis.

Primește-ne pe toți, Dumnezeule credincios și dăruiește-ne înțelegere în toate. Probabil ai permis unele lucruri astfel încât oamenii să nu facă din cineva un dumnezeu. Credincios Domn, eu Te rog să oprești totul pe loc, astfel încât doar Tu să fii proslăvit. Binecuvântează-i pe frații mei iubiți și pe surorile mele iubite. Tu să pui o strajă în fața gurilor noastre ca noi să nu spunem decât ceea ce-ți este plăcut Ție.

Credincios Domn, suntem aici, primește-ne și ne binecuvântează. Noi nu merităm ca Tu să fi vorbit cu noi. Nu merităm să rostim Numele Tău și să purtăm Cuvântul Tău în gurile noastre și inimile noastre, dar prin sângele de pe Golgota, am fost apropiați de Tine. Din niște oameni murdari, Tu ai făcut niște oameni curați, din niște oameni pierduți, Tu ai făcut niște oameni răscumparați. Aleluia și mulțumiri Ție!

Ție Dumnezeului viu, să-Ți fie adusă lauda și închinarea noastră în vecii vecilor! Aleluia! Amin!